

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 306/07-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. K., T., Ing. A. K., T., a D. K., T., všetci zastúpení advokátkou JUDr. M. K., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 192/2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. K., Ing. A. K. a D. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2007 doručená sťažnosť Ľ. K., T., Ing. A. K., T., a D. K., T. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“, „sťažovateľka v 2. rade“ a „sťažovateľ v 3. rade“, alebo spolu aj „sťažovatelia“), všetci zastúpení advokátkou JUDr. M. K., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 192/2003.

Zo sťažnosti vyplýva, že na návrh Š. (ďalej aj „žalobca“) je proti sťažovateľom okresným súdom vedené konanie pod sp. zn. 4 Cb 192/2003 o zaplatenie sumy 772 189,60 Sk s príslušenstvom. Žalovaná pohľadávka vznikla zo zmluvy o poskytnutí podpory, na základe ktorej žalobca poskytol sťažovateľovi v 1. rade podporu v celkovej sume 620 000 Sk na kúpu bytu, ktorý v T. stávala spoločnosť C., spol. s r. o., B. Sťažovatelia uviedli, že *„Stavebná spoločnosť sa dostala do omeškania so stavbou, až nakoniec zo stavby odišla a nechala ju nedokončenú. V dôsledku porušenia povinností spoločnosti C. sa sťažovateľ v I. rade dostal do omeškania voči Š.“*

Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004 v zmysle § 153a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na základe uznania nároku v sume 699 187,49 Sk všetkými sťažovateľmi, pričom v časti o zaplatenie 34 000 Sk konanie zastavil na základe späťvzatia žaloby žalobcom so súhlasom sťažovateľov. Proti predmetnému rozsudku podali sťažovatelia odvolanie z dôvodov uvedených v § 202 ods. 1 OSP, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co 32/2005 z 31. októbra 2005 odmietol. Sťažovatelia uviedli, že *„Do dnešného dňa nebolo právnenému zástupcovi sťažovateľov rozhodnutie odvolacieho súdu doručené“*.

Bez ohľadu na doručenie uznesenia odvolacieho súdu sťažovateľom sťažovatelia tvrdia, že ak nebolo predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu doručené ich advokátovi splnomocnenému na celé konanie, takéto rozhodnutie nie je riadne doručené a nemohlo sa stať právoplatným. Z uvedeného dôvodu právoplatnosť nemohol nadobudnúť ani rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004. Sťažovatelia boli v dobrej viere, že kým nebol exekučný titul doručený ich právnenému zástupcovi, nemôže byť proti nim vedená exekúcia.

Sťažovatelia ďalej uviedli, že napriek tomu, že uznesenie odvolacieho súdu nebolo právnenému zástupcovi sťažovateľov doručené, žalobca (ďalej aj ako „oprávnený“) podal návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. J. K., Exekútorový úrad, Ž. (ďalej

len „exekútorský úrad“ alebo „súdny exekútor“). Podľa ich tvrdenia sa o tom, že okresný súd vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 32/2005 z 31. októbra 2005, dozvedeli až doručením upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľovi v 3. rade 2. marca 2007.

Až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľa zo spisu na exekútorskom úrade osobne zistili, že na predmetnom rozsudku okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu je vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť na deň 20. júl 2006. V tomto čase bolo uznesenie odvolacieho súdu doručené sťažovateľom.

Sťažovateľka v 2. rade do podania návrhu na exekúciu čiastočne hradila oprávnenému pohľadávku priznanú predmetným rozsudkom, spolu dovedy zaplatila 180 000 Sk a ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu bola pohľadávka oprávneného úplne uspokojená, keď posledná splátka bola vykonaná 12. marca 2007.

Sťažovatelia namietajú, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004 s vyznačením právoplatnosti a vykonateľnosti doteraz nevideli, podľa všetkého sa však nachádza v spise súdneho exekútora sp. zn. EX 20/2007.

Napriek tomu, že proti uvedenej exekúcii podali sťažovateľka v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade námietky v zmysle § 50 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), domnievajú sa, že *„Deficit v doručení rozhodnutia právneho zástupcovi sťažovateľov sa nedá rozhodnutím o námietkach odstrániť“*. Tvrdia, že exekúcia sa vedie, hoci proti nej existujú dva dôvody - rozhodnutie sa doteraz nestalo vykonateľným a zároveň pohľadávka zanikla. Podľa názoru sťažovateľov v dôsledku pochybenia okresného súdu budú musieť znášať trovy exekúcie vedenej proti nim, ako aj súdny poplatok za podané námietky proti exekúcii, a to všetko bez toho, aby im to niekto nahradil.

Sťažovatelia tvrdia, že „*Porušovateľ sa dopustil porušenia ústavného práva na rovnosť v konaní tým, že im nedoručil rozhodnutie odvolacieho súdu riadne, hoci u opačného účastníka konania k tomu došlo. Zároveň je súd v omeškani so zaslaním rozhodnutia odvolacieho súdu už približne trištvrte roka - § 158 ods. 4 OSP. Tým, že sťažovateľ nesplnil zákonom ustanovenú lehotu na doručenie rozhodnutia, neposkytol účastníkovi súdneho konania ochranu v zákonom predpokladanej kvalite*“.

Exekúcia je podľa sťažovateľov vedená na základe neprávoplatného a nevykonateľného rozhodnutia, a teda je neprípustná. Nemala sa viesť, a tým nemali ani vzniknúť žiadne trovy exekúcie.

V súvislosti s uvedeným sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd rozhodol tak, že:

„Postupom Okresného súdu v Dolnom Kubíne v konaní č. 4 Cb 192/2003, a to konkrétne nedoručením rozhodnutia Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu 8 Co/32/2005, vyznačením právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku vydaného dňa 20. 09. 2004 v tomto konaní, bolo porušené ústavné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ústavné právo na rovnosť účastníkov v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 20. 09. 2004 v konaní č. 4 Cb 192/2003 sa nestal právoplatným a vykonateľným. Okresný súd v Dolnom Kubíne je povinný vymazať doložku vykonateľnosti z rozsudku Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 20. 09. 2004 vydaného v konaní č. 4 C 192/2003.

Okresný súd v Dolnom Kubíne je povinný doručiť rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorým sa rozhodlo o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 20. 09. 2004 vydaného v konaní 4 C 192/2003.

Exekúcia vedená JUDr. J. K. voči sťažovateľom pod sp. zn. EX 20/2007 na základe rozsudku Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 20. 09. 2004 vydaného v konaní č. 4 C 192/2003 sa zastavuje. Sťažovatelia nie sú povinní uhradiť oprávnenému a exekútorovi trovy konania.

- alternatívne -

Okresný súd v Dolnom Kubíne je povinný zastaviť exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. J. K. voči sťažovateľom pod č. EX 20/2007 na základe rozsudku Okresného súdu v Dolnom Kubíne zo dňa 20. 09. 2004 vydaného v konaní č. 4 C 192/2003. Sťažovatelia nie sú povinní uhradiť oprávnenému a exekútorovi trovy konania.

Ústavný súd priznáva sťažovateľom primerané zadostučinenie 100.000,- Sk.

Ústavný súd priznáva sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 17.819,- Sk. Trovy právneho zastúpenia vyčíslené za prevzatie, prípravu a spísanie sťažnosti vo výške 17.819,- Sk [3 x ((2 x 2.970,- Sk + 19 % DPH) 2 x 178,- Sk) - 20 %] podľa § 11 ods. 2 a § 13 ods. 3 Vyhlášky 655/2004 Z. z. žiadame uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa č... vedený v ..., a. s.“

Sťažovatelia tiež navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004 a súdnemu exekútorovi uložil zdržať sa ďalšieho vykonávania exekúcie pod sp. zn. EX 20/2007, a to až do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti, jej príloh, ako aj z vyžiadaných spisov okresného súdu sp. zn. 4 Cb 192/2003 a sp. zn. 3 Er 157/2007 ústavný súd zistil, že v predmetnej veci okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 Cb 192/03 z 20. septembra 2004 zaviazal sťažovateľov spoločne a nerozdielne zaplatiť Š. v B. ako žalobcovi sumu 699 187,49 Sk a tiež trovy konania na účet okresného súdu. Vzhľadom na uznávací prejav sťažovateľov týkajúci sa nároku uplatneného žalobcom v tomto konaní okresný súd rozhodol postupujúc podľa § 153a ods. 1 OSP o tomto nároku rozsudkom na základe uznania nároku.

Napriek poučeniu účastníkov, že proti rozsudku, ak ním bolo rozhodnuté na základe uznania nároku, odvolanie nie je prípustné, okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia, alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu (v spojení s opravným uznesením z 30. novembra 2004) odvolanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 32/2005 z 31. októbra 2005 odvolanie sťažovateľov odmietol. Odvolací súd dospel k záveru, že v konaní preukázateľne došlo k uznaniu nároku všetkými troma žalovanými sťažovateľmi pred súdom prvého stupňa, a preto okresný súd správne rozhodol rozsudkom pre uznanie a právne správne dôvodil ustanovením § 153a ods. 1 OSP.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Odvolanie sťažovateľov

smerovalo proti rozsudku, ktorý bol vydaný na základe uznania nároku, a pretože proti takému rozhodnutiu odvolanie prípustné nie je, odvolací súd odvolanie sťažovateľov odmietol. Okresný súd predmetné uznesenie doručil sťažovateľovi v 1. rade a sťažovateľke v 2. rade 19. júla 2006, sťažovateľovi v 3. rade 18. júla 2006 a žalobcovi 20. júla 2006. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 4 Cb 192/2003 vyplýva, že rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť (resp. okresný súd vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť) 20. júla 2006.

Z predložených spisov ústavný súd zistil, že sťažovateľ v 1. rade následne po doručení uznesenia odvolacieho súdu prípisom z 21. júla 2006 žalobcovi oznámil, že *„Na základe predmetného rozsudku sme povinní uhradiť do troch dní sumu 699.187,49 Sk. Nakoľko takúto sumu v hotovosti nemáme a v snahe vyhnúť sa zbytočným nákladom chceme Vás poprosiť o súhlas s touto dohodou: Mesačne budeme poukazovať na účet Š. 25 000 Sk, až do doby, kým budeme môcť doplatiť celú sumu, nakoľko sme boli úspešní v spore proti zhotoviteľovi - C...“*.

Na základe uvedeného exekučného titulu po podaní návrhu na exekúciu oprávneným 31. januára 2007 a vydaní poverenia na výkon exekúcie okresným súdom zo 7. februára 2007 upovedomil poverený súdny exekútor JUDr. J. K. účastníkov konania o začatí exekúcie upovedomením sp. zn. EX 20/2007 z 28. februára 2007.

Keďže sťažovateľka v 2. rade v čase pred podaním exekúcie uhradila oprávnenému už sumu 180 000 Sk (o čom predložila aj výpisy z účtu), čím sa pohľadávka oprávneného znížila na najviac 519 187,49 Sk a 13. marca 2007 ostatnou splátkou úplne vyrovnala dlh v sume 699 187,49 Sk, čím vymáhaná pohľadávka už zanikla, podala proti predmetnej exekúcii a trovám exekúcie 20. marca 2007 námietky. Ich obsahom bola aj argumentácia sťažovateľky v 2. rade o neprípustnosti vedenia exekúcie z dôvodu, že exekučný titul, na základe ktorého začalo exekučné konanie, sa nestal právoplatným ani vykonateľným. Z uvedeného dôvodu navrhla exekúciu zastaviť. Z rovnakých dôvodov podal námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie (9. marca 2007), ako aj námietky proti trovám exekúcie (8. marca 2007) aj sťažovateľ v 3. rade. Podaním doručeným súdnemu

exekútorovi 3. mája 2007 obaja sťažovatelia požiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov za podané námietky.

Z dôvodu uhradenia svojej pohľadávky oprávnený prípisom doručeným súdnemu exekútorovi 21. mája 2007 podal návrh na zastavenie exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 20/2007 proti sťažovateľom.

Okresný súd ako súd exekučný uznesením sp. zn. 3 Er 157/2007 zo 6. augusta 2007 námietkam proti exekúcii vzneseným sťažovateľkou v 2. rade a sťažovateľom v 3. rade v časti o vymoženie sumy 699 187,49 Sk vyhovel. Vo zvyšnej časti súd námietky týchto povinných zamietol a určil výšku predbežných trov exekúcie v čiastke 106 000 Sk.

Medzičasom sťažovateľka v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade 13. septembra 2007 podali proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, odvolanie. Ústavný súd rovnako zistil, že okresný súd v predmetnej veci dosiaľ nerozhodol ani o zastavení exekúcie.

V okolnostiach prípadu sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 192/2003 tvrdiac, že okresný súd nedoručil uznesenie odvolacieho súdu ich právnemu zástupcovi, a napriek tomu vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku vydaného 20. septembra 2004 v tomto konaní, čím im neposkytol zákonnú ochranu, aby mohli žalobcovi uhradiť priznanú pohľadávku predtým, ako ju bude možné exekvovať. Exekúciu vedenú na základe neprávoplatného a nevykonateľného rozhodnutia považujú za neprípustnú, ktorá sa nemala viesť, čím im nevznikla povinnosť hradiť trovy exekúcie.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovatelia namietajú porušenie označených základných práv uvedeným postupom okresného súdu práve z dôvodu hroziacich negatívnych dôsledkov (trovy exekúcie, súdny poplatok za podané námietky)

nútenej realizácie exekučného titulu oprávneným, t. j. následne proti nim vedenej exekúcie na návrh oprávneného.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku okresného súdu, odvolania sťažovateľov a uznesenia krajského súdu konštatuje, že postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 192/2003 síce signalizuje nedostatok spočívajúci v tom, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Co 32/2005 z 31. októbra 2005, ktorým bolo odvolanie podané sťažovateľmi odmietnuté, nebolo doručené splnomocnenému zástupcovi sťažovateľov, zároveň však zdôrazňuje, že v danom prípade išlo o rozsudok vydaný na základe uznania nároku, proti ktorému podľa ustanovenia § 202 ods. 1 OSP odvolanie nie je prípustné. Podľa názoru ústavného súdu odmietnutie odvolania nespĺňajúceho zákonné náležitosti jeho prípustnosti nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti. Prípustnosť odvolania proti rozsudku vydanému na základe uznania nároku nie je spojená s tvrdením odvolateľov, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie. Odvolanie je prípustné len vtedy, ak rozsudok na základe uznania bol vydaný, hoci skutočne neboli dané podmienky na jeho vydanie ustanovené zákonom (o čo v danom prípade nejde). Sťažovatelia nakoniec ani nenamietajú samotné uznesenie odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania, ale namietajú, že toto uznesenie nebolo riadne doručené, a teda nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť.

Účelom uplatnenia každého procesného práva je zabezpečiť ochranu určitého materiálneho práva, resp. domôcť sa svojho materiálneho práva (nároku). V danom prípade je nesporné, že sťažovatelia si boli vedomí poznajúc obsah uznesenia odvolacieho súdu, ktoré im bolo doručené, že majú povinnosť zaplatiť oprávnenému žalovanú čiastku, na ktorú ich zaviazal okresný súd v rozsudku sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004. Je taktiež nesporné, že sťažovatelia pred okresným súdom svoju dlžnú sumu a dôvod jej zaplataenia uznali výslovným prejavom, napriek tomu ho dobrovoľne oprávnenému včas neuhradili.

Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasť základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia

vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až 48 ústavy.

Súdnu exekúciu riadi exekučný súd, ktorý má dosah na zákonnosť vykonávanej exekúcie v rozsahu zabezpečujúcom pre oprávneného a povinného uplatnenie rovnakých práv a plnenie len zákonom vyžadovaných povinností.

Podľa § 62 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len spôsobmi uvedenými v tomto zákone. Predmetné ustanovenie garantuje ochranu povinného v exekučnom konaní pred vykonávaním exekúcie nezákonným a nedovoleným spôsobom. Exekúcia, ktorá sa nevykonáva podľa Exekučného poriadku, je absolútne neprípustná a musí sa ihneď zastaviť.

V exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku má povinný viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môže využiť vtedy, ak sa v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov, ku ktorým patrí aj tvrdenie sťažovateľov, že exekučný titul - rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu - má také vážne materiálne a formálne nedostatky, ktoré podľa sťažovateľov zakladajú neprípustnosť exekúcie. Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Formálna stránka vykonateľnosti je vyjadrená doložkou o vykonateľnosti, ktorá preukazuje, že sú splnené formálne podmienky vykonateľnosti predpísané procesným právom (porov. § 161, § 162, § 171 ap. OSP); materiálna stránka vykonateľnosti je naplnená zase tým, že rozhodnutie obsahuje okrem presnej individualizácie oprávneného a povinného hlavne určitý výrok.

Z Exekučného poriadku vyplýva, že jedným z prostriedkov obrany sťažovateľov ako povinných v exekučnom konaní sú námietky podľa § 50 citovaného zákona. Nie je to však jediný prostriedok obrany sťažovateľov, a navyše ani najúčinnjší prostriedok ochrany práv sťažovateľov, a to z toho dôvodu, že v prípade nevyhovenia námietkam nie je možné takéto rozhodnutie napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Účinnejším prostriedkom obrany sťažovateľov v okolnostiach prípadu je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2

Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. V neposlednom rade v prípade, ak sa sťažovatelia domnievali, že exekúcia nemala legálny základ v Exekučnom poriadku (ak sa exekúcia začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným), mohli využiť ďalší prostriedok nápravy, a to návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.

Ústavný súd z písomnej dokumentácie predloženej okresným súdom zistil, že sťažovateľka v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade (ako spoločne a nerozdielne zviazaní povinní) využili túto možnosť ochrany svojich práv v exekučnom konaní a okrem námietok proti exekúcii podali aj návrh na zastavenie exekúcie z už uvedených dôvodov.

Pre ústavný súd bolo rozhodujúce, že okresný súd konajúc o podaných námietkach sťažovateľov proti exekúcii v uznesení sp. zn. 3 Er 157/2007 zo 6. augusta 2007 sa zaoberal opodstatnenosťou vznesených námietok, okrem iného aj tou skutočnosťou, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Co 32/2005 z 31. októbra 2005, ktorým bolo odvolanie sťažovateľov proti rozsudku sp. zn. 4 Cb 192/2003 z 20. septembra 2004 odmietnuté, nebolo doručené splnomocnenému zástupcovi sťažovateľov. Okresný súd posúdil tento postup ako nedostatok, ktorý nemá vplyv na právoplatnosť rozsudku, ktorý je v danom prípade exekučným titulom. Išlo totiž o rozsudok vydaný na základe uznania nároku, proti ktorému podľa ustanovenia § 202 ods. 1 OSP odvolanie nie je prípustné. Ak sťažovatelia napriek tomu odvolanie podali, vznikla síce odvolaciemu súdu povinnosť procesne sa s odvolaním vysporiadať odmietnutím podľa § 218 písm. c) OSP, no s týmto výsledkom odvolacieho konania nemožno spájať vznik právoplatnosti predmetného rozsudku. Rozhodnutie odvolacieho súdu, že odvolanie nebolo v danom prípade prípustné, znamená v podstate ničotnosť tohto úkonu sťažovateľov vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku. Preto doručenie, resp. nedoručenie druhostupňového rozhodnutia splnomocnenému zástupcovi sťažovateľov podľa právneho záveru okresného súdu neovplyvnilo právoplatnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

Ako už bolo uvedené, proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 Er 157/2007 zo 6. augusta 2007 vydanému vyšším súdnym úradníkom medzičasom podali sťažovatelia odvolanie (13. septembra 2007), ktorým sa bude zaoberať exekučný súd, pričom predmetom jeho skúmania bude aj sťažovateľmi namietaná nevykonateľnosť exekučného titulu, ako aj návrh sťažovateľov na zastavenie exekúcie. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovatelia ako povinní majú podľa Exekučného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku na ochranu svojich základných práv, ktorých porušenie okresným súdom namietali predmetnou sťažnosťou, účinné a dostupné právne prostriedky nápravy, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv (IV. ÚS 40/02, IV. ÚS 30/03).

Keďže právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, a pretože v tomto prípade je daná právomoc všeobecných súdov, bolo potrebné návrh na začatie konania odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007